

z 18. února 1878 č. 30 ř. z., tudíž náhradu za všechny majetkové újmy z vyvlastnění vzniklé, k nimž náleží i náklady, spojené s vyklizením vyvlastněného domu a náhrada za stížení provozování obchodu následkem vyvlastnění. Totéž platí i o náhradě v případě vyvlastnění pozemků nebo budov podle §§ 23, 24 stavebního řádu moravského (zák. z 16. června 1894 č. 64 z. z., doplněného zákonem ze dne 16. června 1914 č. 44 z. z.), neboť tento má o tom v § 25 ustanovení naprosto stejná. Oba nižší soudy přihlížely tudíž k ustanovení § 365 obč. zákona právem. Není tu tedy vytýkané nezákonnosti a netřeba ani řešiti otázku, zda k použití § 365 obč. z. dospěl rekursní soud správným výkladem jím citovaného dekretu dvorské kanceláře ze dne 2. května 1818 (č. 104 svazu 40 Kropatschkovy sbírky zákonů), pokud se týče otázku, zda citovaný dekret dosud platí čini nic. Není tu proto v tomto směru vytýkané zmatečnosti a zřejmého rozporu se spisy. Pokud stěžovatelka poukazuje na rozhodnutí č. 9908 Sb. n. s., jest uvést, že v pozdějším, dosud neuveřejněném rozhodnutí R I 755/35 opustil nejvyšší soud názor, projevový v onom rozhodnutí a přidržel se zásad, vyslovených v rozhodnutí již uvedeném č. 8919 Sb. n. s. Vládní nařízení č. 100/33 Sb. z. a n. obsahuje jen předpisy o odhadu nemovitostí v řízení exekučním, takže není nezákonné, pakliže znalci nepostupovali podle předpisů tohoto nařízení, a stačí, že postupem, obdobným postupu popsanému v odhadním řádu, spolehlivě vyšetřili základy pro určení odškodnění. Námitku, že znalci neznají místní poměry, či jinými slovy, že byli nezpůsobilí k podání posudku, měla stěžovatelka uplatniti na začátku vyšetřování (srov. § 24 zák. č. 30/78 ř. z. a rozh. č. 7231 Sb. n. s.). Když tak neučinila, nemůže to namítati teprve v dovolacím rekursu, ježto výtku tu nelze podřaditi pod žádný z dovolacích důvodů § 46 (2) zák. č. 100/31 Sb. z. a n. Další námitku, že výše odškodnění, nižšími soudy souhlasně stanovená, jest nepřiměřená, nelze rovněž podřaditi pod žádný z těchto rekursních důvodů, nýbrž jde jen o volné uvážení nižších soudů, pokud se týče právní posouzení a nikoliv o nezákonnost (čl. V zák. z 11. prosince 1934 č. 251 Sb. z. a n.).

Čís. 15099.

Keď právny úkon, uzavrený menom nezletilca, vykonaný bol pred dňom, ktorého nadobudol účinnosť nový odporovací poriadok (zák. č. 64/1931 III Sb. z. a n.), treba otázku: pokiaľ možno úkonu tomu odporovať, posudzovať podľa právnych pravidiel, platných pred novým odporovacím poriadkom, i keď poručenský súd schválil menom nezletilca právny úkon teprv za účinnosti nového odporovacieho poriadku.

(Rozh. z 2. apríla 1936, Rv IV 482/35.)

Mária P. bola odsúdená zaplatiť žalujúcej firme nedoplatok kúpnej ceny za auto. Za súdneho pokračovania — smluvou z 29. júla 1931 — previedla svoje nehnuteľnosti na svoje tri deti, z ktorých boli dve nezletilé. Keď exekúcia, proti nej žalujúcou firmou vedená, bola pre nedo-

statok imania bezvysledná, domáhala sa táto žalobou vyslovenia, že uvedený právny úkon je voči nej bezúčinný, nakoľko sa stal cieľom jej skrátenia a že žalovaní sú povinní jej zaplatiť nedoplatok kúpnej ceny, ináč trpeť, aby sa žalobkyňa uspokojila z prevedených nehnuteľností.

O b a n i ž š i e s ú d y vyslovily, že úkon stal sa cieľom skrátenia žalujúcej firmy a žalobe vyhověly.

N a j v y š š í s ú d dovolaciu žiadosť zamietol a uviedol medzi iným v d ô v o d o c h svojho rozhodnutia: Hledíc k tomu, že tu jde o právní jednání z 29. července 1931, nelze při řešení otázky, zda lze mu odpovídati, aplikovati ustanovení nového odpůrčího řádu (zák. čís. 64/1931 III. Sb. z. a n.), i když bylo jménem nezletilých smluvníků soudem poručenským schváleno již po 1. srpnu 1931, poněvadž právní jednání účinkuje po schválení ex tunc. Pokud tedy napadený rozsudek cituje ustanovení odp. ř., je formálně nesprávný. Jelikož však v příčinách, o něž tu běží, platila i před 1. srpnem 1931 táž pravidla zvykového práva, je napadený rozsudek meritorně správný.

Čís. 15100.

Doložku dolarovou jest vyložiti v každém případě podle vůle stran, jak jest patrná z doslovu této doložky.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv I 643/35.)

Srov. rozh. čís. Sb. 14120, 14304.

Podle nájemní smlouvy, uzavřené se žalobkyní, zavázal se žalovaný platiti za nájem krámu žalobkyni 57.000 Kč. Ohledně placení činže smluvily strany valutní doložku, podle níž pro případ větších výkyvů ceny Kč stanoví se za měřítko ceny americký dolar. Za větší výkyvy ceny platí výkyvy přes 20% proti kursu, jaký byl zaznamenán pro devisu dolar dne 31. března 1928 na pražské burse a který činil průměrně za peníze a zboží 33.75, t. j. 33.75 Kč za jeden dolar. Jestliže tedy na příklad kurs stoupne na více než 40.5, zvýší se platy, jež má nájemce platiti v Kč tak, jak jest to nutno, aby pronajímatelce bylo možno zakoupiti stejný počet dolarů, jako by to mohla učiniti dne 31. března 1928 za zvýšenou částku. Totéž platí obráceně v tom případě, jestliže kurs devisy dolar klesne pod 27. Rozhodný je vždy kurs ze dne předcházejícího dni splatnosti. Jestliže by však Spojené státy se dostaly do války a kdyby tím dolar přestal býti tím pevným měřítkem ceny, jakým jest dnes, má platiti za základ, že Františka L-ová (žalobkyně) má býti uspokojena v Kč cenou čistého zlata, odpovídající smluveným platům. Žalovaný zaplatil dne 1. července 1933 splatnou čtvrtletní činži v částce 14.375 Kč a dodatečně napsal žalobkyni, že v důsledku změny kursu amerického dolaru se musí činže snížit o 21.78%, takže zaplatil o 3.130 Kč více a žalobkyni tedy tuto diferenci připisuje k tíži. Žalobkyně odmítla toto stanovisko přijmouti. Dne 1. října 1933 zaplatil ža-